

Finantslovens Enkeltheder, uagtet der kunde være Anledning dertil, men derimod gjøre nogle Bemærkninger til, hvad der er fremsat af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Taubert) og ogsaa af adskillige Andre. Hvad Fremtiden bærer i sit Skjød, er det jo overordentlig vanskeligt at sige; men der har dog, forekommer det mig, igaar og iforgaars været en Luftning her, som tyder paa, at man vil forhandle. Hvor langt denne Forhandling fører, vil Tiden vise, men jeg anser rigtignok en saadan Forhandling for fuldstændig nødvendig. Naar det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Taubert) mente, at den var overflødig, fordi der var forhandlet og forelaa tilstrækkelige Bidnesbyrder om, hvad Folkethinget vilde, saa tror jeg, det ærede Medlem har fuldstændig Ret, thi jeg tror netop, at dette Folkething har den Forhøjeste, at Ingen veed, hvad det vil. De Herrere, der tidligere havde Flertallet, begyndte med ved Dagsordener at slaa alle Lovforslag ihjel, der kom fra Regjeringen, og, efter at de vare komne bort fra denne noget haarde Fremgangsmaade, gik de over til at bruge en mere urban Form. De talte ikke om Lovforslagene, men sendte dem i Udvalg i aaben Begravelse. Kun en eneste større Lov — jeg taler ikke om de enkelte mindre, der have en mere underordnet Betydning — er bleven behandlet paa en anden og værdigere Maade, nemlig den militære Straffelov. Men hvad skete? Det hedder vel, at den vebtoges i Folkethinget og blev liggende i Landstinget, men hvorledes vebtoges den her? I en Form, hvorom den daværende Krigsminister erklærede, at han ikke kunde acceptere den; det glemmes. Det er altsaa hele Abdyttet: Til Ved en Udtalelse om, i hvilken Retning Folkethinget mener, at den militære Strafferreform skal gaa, men paa alle andre Omraader vides Intet. Da vi nu staa overfor sidste Samling i den treaarige Periode, synes det derfor meget ønskeligt og paa Tiden at begynde at forhandle i Udvalgene, for at se, hvad man der kunde blive enige om; om denne Enighed saa kunde føre videre, maatte da Fremtiden vise.

Vojsen: Vi have nu hørt en Del Udtalelser fra forskjellige Medlemmer, som kalde sig Folkethingets nuværende Mindretal. Der er i Aar den Mærkelighed, at saaledes kat exokeden er det vanskeligt at betegne, hvem Mindretallet er i denne Forsamling; thi for saa vidt man vil bedømme det efter de forskjellige Grupperfordelinger, bestaar Thinget egentlig af tre Mindretal. Men det forekommer mig, at flere af disse ærede Talede, som jeg altsaa vil betegne med Mindretalsnavn, have udtalt sig i den Retning, at de ere i en særdeles Grad tilfredse med denne deres Stilling som Mindretal. Det forekommer mig endogsaa, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) ligesom spjalgede i denne sin Tjælelse

af at være Mindretal, og jeg forstaaer denne Tjælelse fra hans Standpunkt; thi jeg kjender ogsaa fra tidligere Tid godt hans Tilbøjelighed i saa Henseende. Det er ulige lettere og ulige mindre forbundet med Ansvar at staa som Leder for et Mindretal end for et Flertal. Men paa den anden Side have de Udtalelser, der ere faldne her, gjort det Indtryk paa mig, at de bære videre end egentlig den Forsamling, som de have været rettede til. Udtalelserne fra de Herrers Side gaa bort over Sovebet paa os og sigte aabenbart til at vende sig til Befolkningen, til Valgerne, overfor hvilke vi snart ville komme til at ytre os. Tanken dermed er jo den, at de, som nu søle sig at være i Mindretal, onske at opnaa Flertal, hvad jo ganske vist er fornødent for at sætte Noget igjennem her i Thinget. Men det forstaaer jeg dog ikke ganske; thi jeg tror, at den Tjælelse af Tilfredshed, af Mangel paa Ansvar og altsaa af fri Bevægelighed, som ganske vist betinger deres Belvære i dette Dieblit, vil spigte fra det Tidspunkt, de opnaa Flertal. Der er iøvrigt en aabenbar Forskjel mellem det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds og det ærede Medlem fra Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Sørup), som vi have havt den Fornøjelse at høre idag. Deres Udtalelser gjorde i det mindste paa mig et meget forskjelligt Indtryk. Det skulde undre mig i høi Grad, om den Barne, som det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds aabenbart præsenterede, virkelig i det Dieblit, Flertal var opnaaet, kunde spændes med den Kulde, som søles saa klart gjennem, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds udtalte. Det ærede Medlems Tale i Dag gjorde et dobbelt Indtryk paa mig; paa den ene Side var det som en gammel Røst, jeg hørte igjen, og paa den anden Side var der dog noget meget Fremmed i den. Jeg vil sige det ærede Medlem, at i den Tid, jeg har sidet her i Rigsdagen, har jeg ikke hørt nogen Udtalelse, der var mere skarp og mere ætsende end den, det ærede Medlem fremkom med i Dag. Han har aabenbart lagt an paa at vedligeholde og yderligere at opildne den Strid, hvoraf vi have lidt i en saa overordentlig Grad i en Række af Aar. Det ærede Medlems Foredrag gav iøvrigt ikke Anledning til Imødegaaelse af dets Indhold, thi det indeholdt, forekommer det mig, ikke Andet end et med megen Dygtighed sammensat Angreb af Spydigheder og i det Hele af den Slags Bemærkninger, hvis Indhold man ikke, naar Taleren er endt, er i Stand til nærmere at gjengive. Men jeg vil kun sige, at hele denne Udtalelse hos mig har bevirket, at jeg yderligere er bleven bestrykt i Rigtigheden af det Standpunkt, jeg og flere af mine Venner have indtaget. Det vil jeg sige det ærede Medlem, at han ingeninde har fundet mig paa den Plads, han kalder sit Standpunkt, at det nemlig skulde have været vort Maal eller vor Lyst, at den Strid, vi have ført i saa lang